

Julö 2/1975

VÄRIS

Vägen ner till båtplatsen var ospårad på morgonen. Båten fylld av snö. Isen hade ännu inte kommit men vi fick köra genom stora flak av issörja i Uddersboviken vilka bildats av det myckna snöändet.

Emot oss i snömodden kom en mängd svanar. Vi räknade till tio. Och sannerligen såg de inte lite förvånade ut. Det var kanske längesen de hörde en båtmotor. Och snöflingorna dansade. Stora flingor låg kvar på kläderna en god stund innan kroppsvärmen förintade dem. Det var verkligen grått den här dan. I töcknet kunde vi endast med svårighet urskilja Draget längre ned.

Det här var strax efter Lucia.

På juldagen sken solen och termometern visade åtta plusgrader. På en tomt vid en av stugorna i Uddersboviken gick man och kratade, precis som om det varit en vårdag. Det var ingen julstämning direkt. Nu låg svanarna lite spridda runt om inne i viken och några kunde man också skymta långt ute på sjön. Borde de inte vara söderut så här års?

Ute vid ön sken solen grant och tittade man ned i vattnet kunde man i solljuset konstatera ett fint siktdjup. Vilket vatten Sommen har!

Medan björkveden sprakade i brasan och spred värme smakade vi av julgröten. Ute på sjön syntes inte en båt. Det verkar som om det bara är vi, som har den som kommunikationsmedel, som fortfarande har den i sjön. Också i fågelholkarna var det tyst. I en av dem såg vi att en hackspett roat sig med att förstora hålet till ingången. Det var ett fint arbete.

Annandagen kom med regn, men fortfarande var det rätt varmt. Nästan som en senhöstdag. Och i stugan satt juldagens värme kvar i timret.

Men natten till fjärdedag jul kom snön åter.

—ving

Så här års går gäddorna in i vassen och leker. Om de nu överhuvudtaget kan hålla reda på lek-tiden denna ombytliga vinter. Det har varit så fram och tillbaka med istäcket att den här fiskesäsongen blivit sönderhackad. Men nu är det väl frågan om inte vinterfisket i alla fall går in i slutspurten för gäddorna är på väg in i lekstugan—vassen.

Den allra grannaste vårsol har visat sig de senaste dagarna. Det har varit en fröjd att angla. Tänk er en solskensdag med angeldonen på plats på en is så välputsad av sol och vind att den är spegelblank. Starkt kaffe i termosen och gott sovel på Ölandslimpan. Det är minnen som stannar kvar långt fram mot sommarens mete på Gjutaregrundet eller i Ljungstorpaviken.

Gäddorna är romstinna nu och så fina att även pimpelmästaren — han som annars mest pimplar abborrar — måste godta dem. Och skrivarkollegan kommer just bara för de fina gäddornas skull.

Och så kallt som det är om nätterna kanske isen håller sig kvar ännu en tid, åtminstone tror skogvaktarn det. Kanske är det ännu

möjligt att angla en tidig morgon innan dagsmejan har gjort sitt på istäcket.

Uppifrån höjden vid elmaskinistens stuga i Uddersbo ser man ut mot ön. Solen skiner så starkt att det faktiskt bränner i skinnet. Tänk om man snart kan lägga i båten?

I tankarna far vi ut mot ön, men blir snart tagna ur vår dröm. Det skjuter som kanonskott i isen. Som det gör när vårsolen gör isen sin kur.

2/3 1975

-ving

5/4 Väderombyte 1975

Det kan bli "ditt fiskeväder" i eftermiddag, sa skogvaktarn. Med det menade han ett ombyte i väder. Tex från sol till snö. Då brukar fisket gå bra.

Skogvaktarn blev sannspådd.

När vi for ut på sjön med sparken, angellådan och isbillen försvann solen bakom mörka moln och strax kom snön. Flingorna yrde så att vi med största svårighet kunde urskilja vägen som i vanliga fall syns klart och tydligt.

Bäst att sätta knallkork på angeldonen. Så var då det första angeldonet på plats. Och det andra. Samtidigt sprätter det första. Helt enligt ritualen kom gäddan upp på isen. Den drog ut linan, stannade för att vända mörtan och när det var gjort gick rullen igen och hon satt fast. En fin gädda — romstinn och vass i munnen. Det bådade gott.

Kom sen och säg att det inte finns tecken man kan följa och som pekar åt vilket håll fisket skall gå. Den här gäddan kunde helt tillskrivas ombytet i vädret. När solen försvann och snön kom blev gäddorna oroliga, flyttade på sig och fick syn på vår mört. Så enkelt är det.

Skogvaktarn kom ner till sjön för att kolla läget. Vid den tidpunkten låg två gäddor och sprattlade på isen bredvid Gerda på Tingkullanäs brunbetsade angellåda.

Som den strateg skogvaktarn är sätter han ut ännu ett par krokar vid vassen och efter ett tag har vi två gäddor till på isen. Och samtliga tagna på en och samma krok. Vi måttar ut platsen för att kunna sätta en angelkrok där nästa gång det blir fiskedags.

När vi åker tillbaka har kvällskölden gjort den tidigare issörjan till fast underlag och sparkens medar flyter lätt.

-ving

Oktober

Färgerna är sköna kring sjön nu i oktober och solen riktigt brände i skinnet när vi försökte få liv i båtmotorn häromdagen. På den har i alla fall de kalla nätterna gjort sig påminda.

Det är inte många man ser nu när man åker ut, en och annan bara som sitter ute vid abborrgrunden för att pimpla. Det är praktiga firrar fulla av rom man kan få nu.

Höstpysslet är efterhängset. Allt skall var klart innan isen kommer. Till det hör vedhuggningen. Man måste ju vara garderad med brasved över vintern. Vem vet, det kan bli många härliga angeldagar och då kan det vara skönt att gå in i stugan och tända en brasa. Och njuta av friheten kring sjön.

Fåglarna är i det närmaste försvunna, det är faktiskt tomt efter dem. Kvar är endast svanarna som inte verkar behöva mera mat. De har tydligen ätit upp sig i sommar, i alla händelser har de slutat att tigga som de gjorde tidigare. Ett par av våra änder är fortfarande kvar, lika tama och tillgivna som förut.

En hösteftermiddag går fort om man har mycket att göra. Mörkret kommer tidigt och när TV:s andra nyhetsbulletin för dagen är över är det också nermörkt utanför stugan. Men det är ett vänligt mörker som ibland piffas upp av månsken.

De vågor båtmotorn orsakar på vägen in mot land blir i månstrimman till ett surrealistiskt mönster. I vikarna har nattdimman börjat lägga sig. Det ser riktigt trolskt ut i månskenet.

På skogsvägen hem ser vi tre älgar som gör sina majestätiska kliv över vägen. Men det är ju inget ovanligt. . .

22/10 1975 -ving

Fågelliv ^{30/7} 1975

Det är ett fint fågelliv på ön. Konstnären påstår att det är tur med platser där fåglarna trivs, där blir det också trivsamt för människor.

Ute på vad vi kallar Måseskär — en liten stengrupp mitt ute i vattnet — har det varit liv och rörelse hela våren. En fiskmåshona har, livligt uppvaktad och beskyddad, legat på ägg och fått två små dunbollar som numera utvecklats till inte särskilt vackra gråbruna ungar, som simmar omkring friskt.

En annan fiskmåsmamma har legat på ägg i en talltopp, även hon övervakad av sin man som suttit på rodret — ett minnesmärke på ön — och vaktat. Hon är också en TV-kändis, ty när man för en tid sedan sände ett program från Sommen var denna måsmamma med i en sekvens.

Under stuggolvet har vi också en skrakfamilj. I början av sommaren, när mamman låg på ägg, blev hon väldigt skrämmd så fort vi kom ut till ön, men hon vande sig sedan vid oss och låg kvar i boet. Snart blev det sex ungar som nu har simskola i vattnet utanför.

En annan familj som också har sex ungar är herrskapet Svan. Ungarna är matfriska som få. Det ser inte ut att finnas någon som helst botten i dem. Ibland händer det att de får konkurrens om brödbitarna av några djärva ur fiskmåskolonin, som helt fräckt dyker ned i svanflocken och hugger till sig en bit, till svanfars stora ilska. Han fräser och burrar upp sig, men måsarna verkar faktiskt inte särskilt skrämmda. En annan av fiskmåsarerna är också så pass tam att den kommer fram till trappan om man lägger ut mat. Men han är faktiskt den enda av de stora fiskmåsflocken som håller sig alldeles utanför stugan.

Och i holkarna runt om i träden har det varit fullt liv i hela våren. Så nog minsann är det en riktig fågelö. -ving

Isfritt ^{30/4} 1975

Den 24 går isen, påstod skogsvaktarn tvärsäkert. Vi kollade den vid Uddersbo flera dagar i sträck, men isen låg kvar och vi trodde nog att skogsvaktarns profetior skulle komma på skam.

Den 23 såg isen fortfarande fin ut, men betänkligt svart. Kommer det bara lite blåst är isen borta på ett dygn, sade samme man. Lika tvärsäkert. Och blåst blev det, och sol och värme, och isen försvann. Den 24!

Skogsvaktarn visste tydligen vad han talade om. Isen i den här delen av Sommen går alltid någon av dagarna kring detta datum hade hansagt.

På morgonen, då det fortfarande var en tunn isskorpa mitt i Långviken, satte vi i båten. Men när vi senare på eftermiddagen kom tillbaka var det fritt vatten ända ut till ön. Lite is kvar i vikarna bara, och vi strök kanterna för att smula sönder istäcket med vågorna.

Så fick vi då syn på ön. Det såg isfritt ut med undantag för Kullaviken där det ännu låg lite issörja.

För oss småfolk är ju nackdelen med den här typen av sommarviste att vi inte kan ta oss ut till stugan på tider då isen varken bär eller brister.

Men nu blåste det friskt därute, och ett par måsar trudeluttade en välkomsthälsning där de stod på den tunna isskorpan och bildade en vacker motljussilhuett. Stora sjok kom flytande i blåsten, men vågorna malde snart sönder dem.

Angfartyget Boxholm II kom vårputsat på provtur förbi ön men vände vid Gjutaregrundet. Och nere i Draget kom en svan stolt simmande.

Allt var sig likt. Som den sista söndagen isen höll och vi kunde angla utanför stugan. -ving
